

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Povodí Ohře, státní podnik**, IČ 70889988, se sídlem Bezručova 4219, Chomutov, **proti žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2017, č.j. 402/KP/2017, JID 128722/KUUK/2017,**

t a k t o :

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce svojí žalobou napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 4.8.2017, č.j. 402/KP/2017, JID 128722/KUUK/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti závaznému stanovisku Městského úřadu Litoměřice, odboru školství, kultury, sportu a památkové péče, ze dne 10.3.2017, č.j. MULTM/0016304/17/ŠKAS/JPo/21, jako nepřípustné.

Před vlastním projednáním věci byl soud nejprve povinen zabývat se povahou napadeného úkonu žalovaného v tom směru, zda se nejedná o rozhodnutí, které je z přezkumné činnosti soudu vyloučeno. K přezkoumání správního rozhodnutí může totiž soud v rámci správního soudnictví přistoupit jen za předpokladu, že není dána překážka, která by mu bránila věcně rozhodnout. Jinak soudu nezbývá nic jiného než podanou žalobu jako nepřípustnou podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), usnesením odmítnout. Podle § 68 písm. e) s.ř.s. je žaloba nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Dle § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž

se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. S ohledem na použitou legislativní zkratku lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení lze považovat pouze takové úkony správního orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti.

V daném případě bylo závazné stanovisko dle § 14 odst. 1 zák. č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), vyžádáno od příslušného orgánu jako závazné stanovisko ve smyslu § 149 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), v rámci řízení o vydání územního souhlasu k provedení archeologického průzkumu dle § 96 odst. 2 písm. b) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

V ustanovení § 44a odst. 3 památkového zákona je uvedeno, že závazné stanovisko podle § 14 odst. 1 a 2 citovaného zákona, je-li vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu, je samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jinak je úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem. Stanoviska uplatněná k politice územního rozvoje a územně plánovací dokumentaci nejsou správním rozhodnutím.

Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že předmětné závazné stanovisko bylo v daném případě od příslušného orgánu vyžádáno v rámci řízení, ve kterém bude rozhodovat příslušný stavební úřad dle stavebního zákona. Předmětné stanovisko je tedy nutno považovat ve smyslu výše citovaného § 44a odst. 3 památkového zákona za úkon učiněný dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem, tedy za závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu.

Otázkou přezkoumatelnosti závazných stanovisek se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009-113, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2434/2011. V tomto rozsudku je uveden následující závěr: „*Novelizace právního prostředí upravující otázku závazných stanovisek zavedla kromě samotné definice závazného stanoviska a mechanismu jeho přezkumu také ustanovení, která ex lege konstatují, že dané závazné stanovisko je samostatným rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu z roku 2004. Závazná stanoviska, která jsou ex lege rozhodnutími, jsou v rámci samostatně vymezeného předmětu řízení s to zasáhnout do subjektivních práv. Vztahují se na ně ustanovení týkající se správního řízení a řádných opravných prostředků. Ustanovení, která určují, že má správní orgán vydat závazné stanovisko v konkrétním případě ve formě samostatného rozhodnutí, jsou obsažena především v některých zvláštních zákonech (např. § 44a odst. 3 památkového zákona). Tuto legislativní činnost lze chápat jako reflexi závěrů uvedených ve sjednocujícím rozhodnutí rozšířeného senátu. Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedením § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s.ř.s. Na toto nemá vliv ani skutečnost, zda žádost o vydání závazného stanoviska byla podána subjektem před zahájením hlavního řízení nebo v jeho průběhu, či že žádné hlavní (typicky územní) řízení nemusí v případě vydání negativního závazného stanoviska již následovat, neboť ho příslušný subjekt nezahájí.*“

Vycházejí z uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že vzhledem k tomu, že závazné stanovisko bylo vyhotoveno jako úkon učiněný dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem, nelze je považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s., ale pouze za závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu, které nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti. Pokud úkon prvostupňového orgánu není možno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s., pak ani rozhodnutí o odvolání proti takovému úkonu nemůže být rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., neboť ani tímto odvolacím rozhodnutím nemůže dojít k založení, změně, zrušení či závaznému určení práva nebo povinnosti.

Pro úplnost soud uvádí, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 92/2008-76, na které odkazoval žalobce, bylo překonáno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, č.j. 2 As 86/2010-76. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.8.2009, č.j. 7 As 43/2009-52, na který rovněž poukazoval žalobce, pak byl překonán již výše citovaným rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.8.2011, č.j. 2 As 75/2009-113.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalobou byl napaden úkon správního orgánu, který není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší či závazně neurčují práva nebo povinnosti žalobce. Proto tento úkon spadá pod kompetenční výlukou zakotvenou v ust. § 70 písm. a) s.ř.s., v důsledku čehož je podaná žaloba nepřipustná podle § 68 písm. e) s.ř.s. a soud ji podle § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. odmítl.

Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vycházel soud z ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

O vrácení soudního poplatku nebylo rozhodováno, neboť doposud nebyl žalobcem uhrazen.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.